

Hanka néni kalapja

Hanka néni olyan csodabogár volt, hogy csak na! Hogy milyen, azt nem tudta, mit nem tudta, nem is sejtette senki Pogányszentbálinton, ő maga sem. Ha rémlett volna előtte, nem lett volna csodabogár. Talán Pendlike nevű bicájának sem füttyenthetett volna, és az nem gurult volna melléje engedelmesen a megfelelő sebességgel, hogy Hanka néni menet közben fölszökkenhessen rá. És *majdan* idejében, úti célja közelében lepattanjon róla, hagyva, hogy az öreg bicaj alkalmas pihenőhelyet keressen magának, míg gazdaasszonya az ügyeit intézi.

Bizony, a városka nevezetességei közé számították sokan, esetleg a helyi Pro Urbe díjnak számító Pogányszentbálintért érmet is a nyakába akasztották volna, ha sikerül elcsípni valahol. Mi tagadás, vadásztak rá elegen – arrafelé hovatovább össznépi sportnak számított a Hanka-hajtás. Megállt az élet a Vedd és Vidd áruházban, amikor az utcán a cserkészek szaladtak rajvonalban, midőn rendőrök, tűzoltók, mezőőrök, irodisták és egyéb városi alkalmazottak nyargaltak valamely friss és halálbiztos hír forró nyomát követve. Útjukat kiáltások szegélyezték, akárcsak Hanka néni virágos kertjét a bódító mézvirágok.

- Megvan!
- Ott szökik!
- Utána!
- Kerítsd!

Ilyenkor a levegőbe emelődtek a korszok a Sörkertben. Ki is ürítődtek: vagy a sikerre, vagy helyet készítve a következő fél liternek.

Ámde Hanka néni nem azért volt az, aki volt, hogy holmi lelőhelyen legyen, ráadásul ott, ahol várják. Várni könnyű, de egyszer itt teremni, máskor ott, majd amott, más káposzta! Véleményét Pendlike is osztotta. Gyakran megesett, hogy saját ötletei támadtak. Egyszer például önhatalmúlag bekanyarodott az Európai Unió bőkezű támogatásával létesített ökomenikus temető Nekrofilológiai Központjának feledőjébe, ahol az üldözők eltrappoltak mellettük. Csapatuk végén hat kövér amerikai turista – három házaspár – lihegett. Ők véletlenül keveredtek a falunyi városkába, amely rögtön megtetszett nekik. Éppen úgy terült el az alföldi síkságon, mint az ő tehénlepény alaprajzú arizonai településük, viszont kísértet lakott benne, ráadásul nappali – ilyent ők még nem pipáltak. Hogy kissé előre szaladjunk, estére szobát vettek ki a Szent Bálint Vára nevezetű wellness szállóban, amelynek falát csinos terméskő lapok borították. A hajdani pajta tetején, a szénabedobó helyén csipkés kőtornyocska feszített, ugyancsak ízléses terméskő lapokkal borítva.

- Talán ott lakik a kísértet?

Kérdésüket nem értette kristálytisztán Ellike, a portás és házilány. Nyelvészkedés helyett megmutatta a wellness. A hajdani pincében a jókora ebédlőasztal méretű medencében egy idős hölgy mellúszó tempókat végzett. Kora onnan sejtett, hogy úszó-

sapka gyanánt a fejével, vagy inkább a nyakával, egy kocsikeréknyi, tán száz éves művirág kazlat taszigált a vízen. Vagy a karjával? Ki tudja? A részletek, vagy inkább a lényeg, mind elvesződött a hullámokon, vagy, ahogy a nóta mondja: „száz hullám taráján!” A csodaleső turisták le voltak nyűgözve! Ez a kaland, ez a wellness, ez a kalap!

Az úszó természetesen Hanka néni volt.

*

Hanka néni nem Szent Bálint Várában lakott, hanem a Lármafa utca vége felé, ott, ahol széttertyednek az utcák és ritkulnak a házak, a telkek pedig növekszenek: bővülnek műhellyel, kocsiszínnel, aszalóval, gyümölcsösselel, méhessellel, lugassal. De az is lehet, hogy tágulás helyett mindössze nem fogytak, nem osztódtak tovább, miként a telektársak tették.

Remekül megértette magát a szomszédokkal, akik Pankának ismerték.

– Semmi néni, csak Panka, ahogy a nagymamám hívott!

– Én is mondhatom... Panka? – kérdezte óvatosan Antoanett, az okoska cigánylány, aki a harmadik osztályban a legjobb tanuló volt.

– Hogyne mondhatnád aranyoskám! – Hanka néni elhelyezte vízi kalpagját a tüküdvár kerítésének léccén várakozó köcsögre. – Tegezhetsz is, ha gondolod.

– De gyönyörű! – csapta össze kezét Antoanett a kalap előtt. Inkább talán alatta, mert úgy érezte, hogyha ráfújna a szél, a kalap őt egy szempillantás alatt eltüntetné. – Életemben nem láttam ilyen gyönyörűséget!

– Ha megszáradt, elviheted.

*

A tárgyak igencsak kedvelték Hanka nénit. Messze földről fölkeresték, hogy szolgálatába szegődjenek, ő viszont nem ragaszkodott hozzájuk – bár ezt sosem érezte velük. Erre tapintatosan vigyázott. Pendlike bizonyára igen megsértődött volna, ha...

*

Antoanett megtört fél zsák diót, mire a kalap megszáradt. De megérte! Neki is, Panka nénié is, még tán a kalapnak is tetszett a fordulat. Eléggé közismert, hogy az ilyesféle tárgyak rajonganak a változatosságért. A butuskák összetévesztik a fejlődéssel. Változás, növés, fejlődés? Netán krumplihámozás vagy orrtortyogató verseny? Ez a kalap sosem bölcselkedett, hanem a gyakorlat felől vizsgálta az eseményeket: az új gazda nem ismeri a kalapmozgatás titkait, így ezután nem kell majd Húsvétől Mikulásig meg ismét Húsvétig szolgálatban lennie.* Ha kedve szottyán, akár pompázhat is, csak úgy, a maga örömeé!

A kislány újságokba csomagolva, a hóna alatt vitte haza szerzeményét. Édesanyja kissé megpirongatta, amiért megint késve jött haza, aztán kiküldte vezetékes vízért, ő pedig nekilátott megmelegíteni az ebédről maradt bablevest. Az Antoanett által hozott újságpapír meg az a förtelmes művirágmicsoda éppen megfelelt a célnak. Elég is volt a papírláng: a leves még fortyogott is egy kicsit. Amennyit kell.

* A varázsholmik mindig Húsvétől Húsvétig számolják az esztendőt – érthető okokból.